

GRESSIDA COWELLOVÁ

KOUZELNÍCI PŘI DĚDĚ

Ani do skonání věků

CRESSIDA COWELLOVÁ

Kouzelníci
z
PRADÁVNA

Ani do skonání věků

Tuhle knížku s láskou věnuji ANNE,
své úžasné redaktorce,
za uplynulých sedm let.

Byla to dlouhá cesta...
– C. C.

Text and illustrations © Cressida Cowell, 2020
First published in Great Britain in 2020 by Hodder and Stoughton
Translation © Vratislav Kadlec, 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2021

ISBN 978-80-7529-997-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce.

Kouzelníci z PRADÁVNA

Ani do skonání věků

napsala a ilustrovala

CRESSIDA COWELLOVÁ

V tomto příběhu jsou dva hrdinové.

Čára je dívka z kmene válečníků,
ale ovládá podivnou a mocnou magii,
která působí na železo.

Zar je chlapec z kmene kouzelníků,
ale na dlani má jeziznamení, kterého
se možná nelze zbavit...

námořní cesta k Poslednímu útočišti olbřimů

námořní cesty

OBŘÍ STOPY

Sladká baž

BAHŇAVÉ
PLÁNĚ (KAL)

pevnost Zeměninu

Pozor na Zeměninu!

OLBŘIMSKO
JEZINČÍ HORY

KOUZELNÝ

Pukár
vrch

zamrzlé Ztracenovo

náklavi
ostrov

útesy věčnosti

hola příznáku

důl štěstí

cesta k hlavnímu městu
válečnické říše

VÁLEČNICKÁ ŘÍŠE

Sladká hať

železné hradisko válečníků

SYCHORAXINO

KRÁLOVSTVÍ

RALES

ZLOLES

Nověštný
palouček

kouzelnická pevnost

Dravá řeka

ZAKLANOVO
KRÁLOVSTVÍ

jezero

Jezinky
vítězily...

Prolog

Na hvozdech ležela kletba.

Prales postupně obsazovaly jezinky a jezinky provozovaly špatnou magii, tu nejhorší magii, magii, co trhá křídla skřivánkům, zabíjí pro zábavu a může klidně zničit celý svět i všechny jeho obyvatele.

Celé to ovšem začalo daleko dříve.

Kouzelníci a jezinky žili v pralesích od nepaměti a plánovali, že tam budou žít věčně, spolu s dalšími kouzelnými tvory.

Jenže pak přišli válečníci.

Válečníci připluli přes moře, neuměli sice čarovat, ale přinesli si s sebou novou zbraň zvanou ŽELEZO, a železo byla ta jediná věc, na kterou magie nepůsobila.

Kouzelníci, válečníci a jezinky spolu od těch dob bojovali na život a na smrt.

Dokud se jednoho dne nestala zvláštní věc...

Mladá válečnická královna
SYCHORAXA se zamilovala do mladého

kouzelnického krále ZAKLANA. Válečníci a kouzelníci by se však do sebe V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ zamilovávat neměli, a právě tehdy začala kletba působit.

Sychoraxa vypila elixír na popření lásky, aby v sobě tento cit zahubila... skutečně Zaklana přestala milovat... a vzala si místo něj válečníka, jak se od ní očekávalo.

A Zaklan si zase vzal kouzelnici, jak se na kouzelníka slušelo a patřilo.

Nebezpečí by tedy mělo být odvráceno a kletba zažehnána.

Jenže...

Řadu let poté – a zároveň třináct let předtím, než se odehrál následující příběh – se Sychoraxe narodila dcera jménem ČÁRA.

A Čára měla děsivé tajemství. Působila na ni ozvěna polibku z pravé lásky, který dal kdysi kouzelník Zaklan její matce, a ona teď jako první člověk v dějinách dokázala ovládat magii, která působí na železo.

Před třinácti lety se narodil i Zaklanův syn ZAR.

A také on měl děsivé tajemství. Podařilo se mu ukrást magické schopnosti jedné jezince a zlá jezinci magie ho začala ovládat.

Kletba tedy na hvozď dopadla naplno.

Neobyčejná a nebezpečná magie, kterou Čára ovládala, nedopatřením pomohla osvobodit krále všech jezinek z kamene, ve kterém byl bezpečně uvězněný celá

staletí, a přestože ho Čára poté uvěznila znovu - tentokrát do hroudy železa -, jezikrál uzavřel spojení s druidy, sveřepými, nemilosrdnými kouzelníky, kteří vládli jižní části pralesů.

Jezikrál navíc zajal Zarova roztomilého skřítečka Ždibišťávka. A hrozilo, že Ždibišťávek zemře, pokud ho Čára se Zarem včas nevysvobodí.

Zbývala jen jediná naděje.

Zar s Čarou a také s Čářiným osobním strážcem Tulichem museli najít přísady do lektvaru, kterým se lze zbavit jezinek. Dokážou lektvar vyrobit a vyřídit s jeho pomocí jezinky jednou provždy?

Jen já teď vidím jezikrále tísnícího se v železné hroudě, jen já slyším myšlenky, které mu běží hlavou v nitru druidské pevnosti na Ztracencově jezeře. A pro naše hrdiny nemám moc dobré zprávy.

Slyš mě, chlapče, který jsi již téměř můj, volá v duchu jezikrál a jeho myšlenky jsou stísněné a podlé. Přiveď mi tu dívku, dívku, která ovládá magii působící na železo - protože až získám její schopnosti, budu konečně neporazitelný.

Jezikrál ví o lektvaru, kterým se údajně lze zbavit jezinek, ale nebojí se ho. A to není moc dobré znamení.

Ví o tom lektvaru, a přesto chce, aby za ním naši hrdinové na Ztracencovo jezero přišli.

Možná tedy onen lektvar přece jen není skutečným lektvarem a oni by se měli od jezikrále držet co nejdál,

protože kdyby jezikrál ovládl magii, která působí na železo, rozpoutal by v celém hvozdě děsivé dílo zmaru a zkázy.

Jenže na druhou stranu – ach, kéž by to tak nebylo, ale je to tak – vidím i Ždibišťávka.

Krčí se u hrozivé hroudy železa, v níž je jezikrál uvězněn, je nucen se jí dotýkat a strašlivě se trápí. Je vystrašený, žalostně se třese a šeptá si v té děsivé tmě:

„Zare... prosím, zachráni mě... Můj pane, potřebuju tě, nemám moc času, zachráni mě, prosím, Zare...”

Přátelé musí Ždibišťávkovi, chudáčkovi nevinnému, vyrazit na pomoc, protože nikdo jiný to neudělá.

Takže vážně nevím, co si mám vlastně přát a co by měli dělat.

Mohou Čára, Zar a Tulich Ždibišťávka zachránit? Mohou zachránit Zaru? Mohou zlomit kletbu, která se snesla na pralesy? A omlouvám se, že to vytahuju – ale co bude třeba kvůli zrušení kletby obětovat a jakou si něco takového vyžádá daň?

Protože svět bez jezinek bude jistě něco stát.

Nebo budou mít snad jezinky navrch až DO SKONÁNÍ VĚKŮ???

Konečně zjistíte, KDO VLASTNĚ JSEM...

Jsem jednou z postav tohoto příběhu...

Všechno vidím,

všechno vím.

Už jste uhádli, kdo jsem?

Brzy to zjistíte, protože příběh se chýlí ke konci.
Ale NEPODVÁDĚJTE a nepředbíhejte, jen mě následujte...

Ovšem ještě než začneme, musím vás varovat.

V tomhle příběhu
někdo zemře.

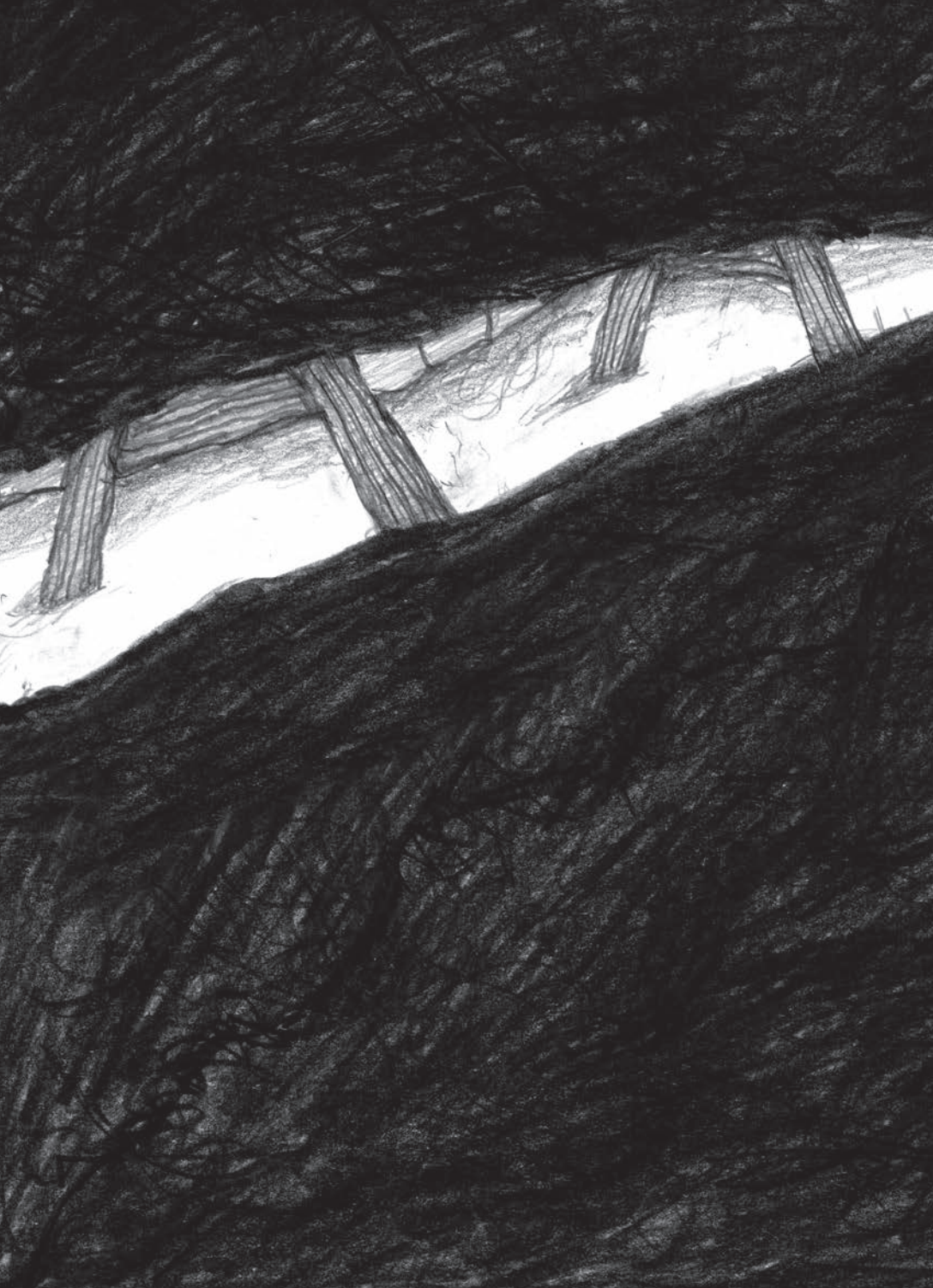
Vidím to a vím to. Nemůžu s tím však nic dělat.

Už víte, že zdejší lesy jsou nebezpečné.

neznamý vypravěč

ČÁST
první
Dál Štěstí

1. Tohle asi Čáře nepomůže překonat strach ze stísněných prostor

hluboko na území říše železných válečníků byl důl.

Onen důl se nazýval důl Štěstí, ale mnoho štěstí v něm člověk nenalezl. Vlastně by v něm našel spíš pravý opak, tedy spoustu utrpení.

Bezmála mili pod povrchem země se hlubinami toho strašlivého dolu pohybovaly tři děti. Lezly chodbami tak těsnými, že se musely plazit po břiše jak červi.

Štoly vedly jen kousek nad hladinou podzemních vod, a právě jen děti byly tak malé, že se dokázaly těmi stísněnými prostory protáhnout. Právě děti tedy musely čelit hrůzám nejhlubší temnoty. Děti se musely chopit kladiv a dalšího náradí a rubat ze skály železnou rudu, která se později přetaví v železo. Děti musely nakládat vozíky, vláčet se s nimi po rukou a po kolenou a tahat je vzhůru, do vyšších pater dolu.

Byla tam tma, hluboká tma. Tma, která člověka svírá a dusí ho, jako by se ho chystala spolknout.

Trojici otrhaných, hladových dětí, které se právě teď plížily temnými tunely a snažily se nepropadat panice, tvořili Zar, třináctiletý druhorozený syn krále kouzelníků, Čára, třináctiletá dcera královny válečníků, a Tulich, Čárin třináctiletý pomocný osobní strážce.

Pojďme si tyhle tři nezvyklé hrdiny představit.

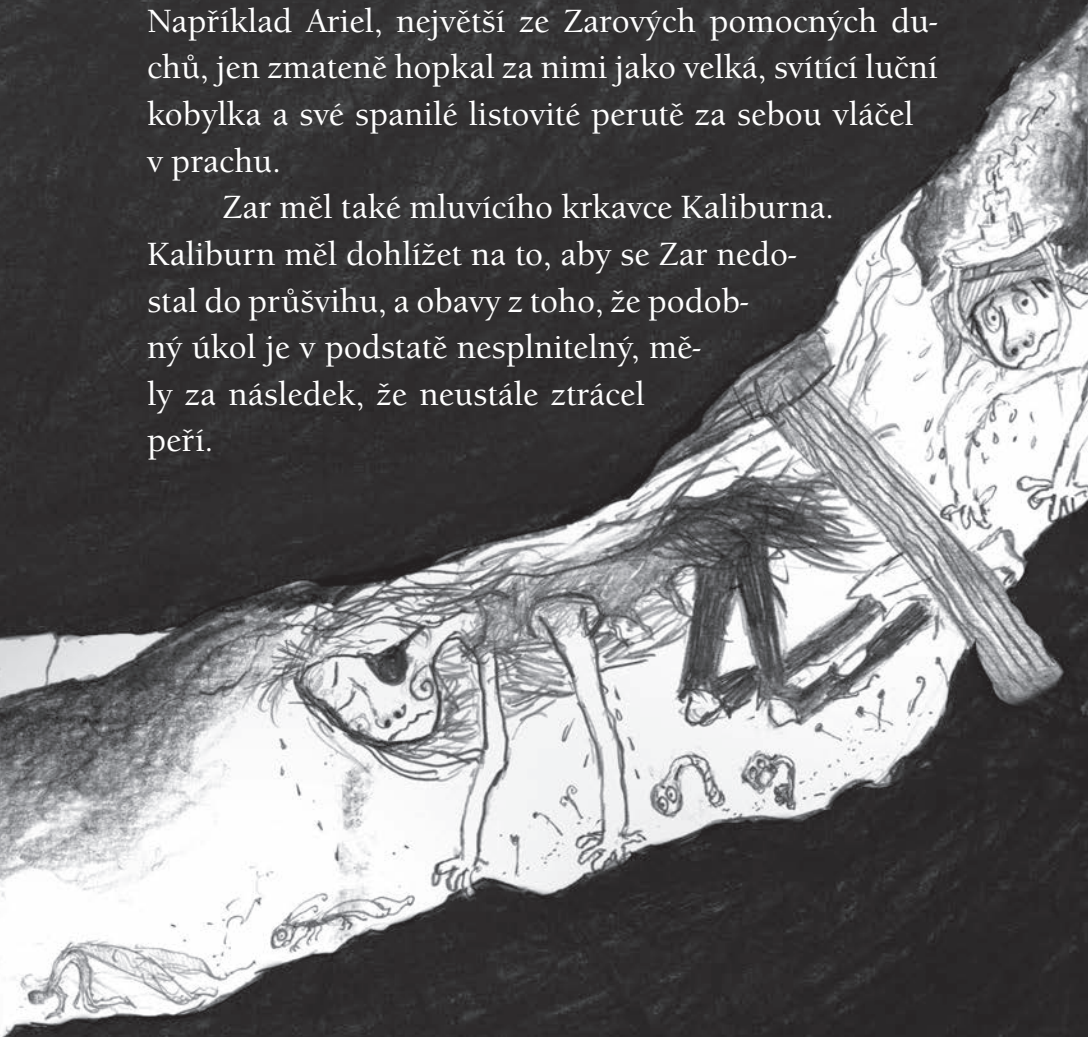
Jak už víme, Zar byl druhorozený syn krále kouzelníků a byl tím typem kluka, který leccos myslí dobře, ale nejdřív jedná a uvažuje o tom až později, což byl také částečně důvod, proč se celá trojice dostala do tohoto průšvihů. Kouzelníci se s magickými schopnostmi nerodí – získávají je teprve ve věku zhruba dvanácti let. Když se u Zara magické schopnosti neobjevily, rozhodl se nalíčit past na jezinku a získat je od ní. Jak si asi dokážete představit, nebyl to moc dobrý nápad a jeho výsledkem bylo, že Zar měl teď na dlani jeziznamení, které si ho začínalo podmaňovat.

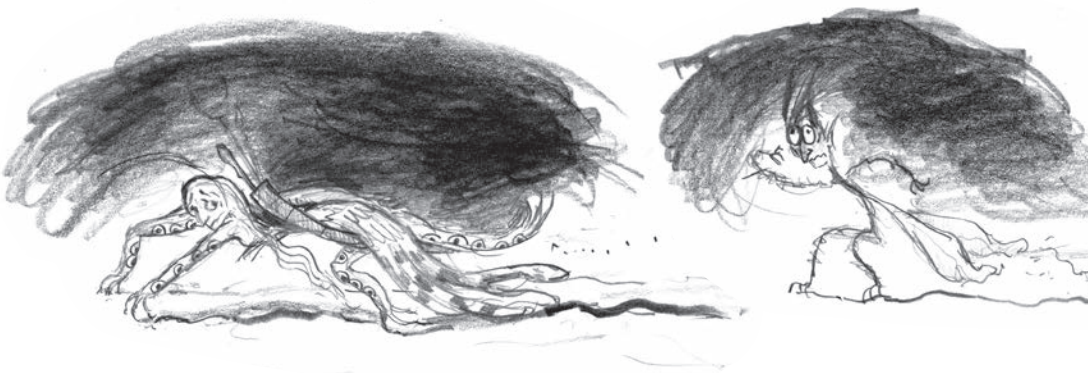
Zar měl řadu společníků. Jak se tak plazil podzemím, pobzukávalo kolem něj ochable a sklíčeně šest skřítků a dva chlupatí střípci. Skomírající záře jejich

větvičkovitých, hmyzích tělíček poskytovala v temném podzemí alespoň nějaké světlo. Jenže byli v železném dole a kouzelní tvorové jsou na železo alergičtí. Pohybovali se tedy jen pomalu, křídla měli celá schlíplá a někteří z nich byli natolik omámení, že vůbec létat nemohli. Například Ariel, největší ze Zarových pomocných duchů, jen zmateně hopkal za nimi jako velká, svítící luční kobylka a své spanilé listovité perutě za sebou vláčel v prachu.

Zar měl také mluvícího krkavce Kaliburna. Kaliburn měl dohlížet na to, aby se Zar nedostal do průšvihů, a obavy z toho, že podobný úkol je v podstatě nesplnitelný, měly za následek, že neustále ztrácel peří.

Zar měl ještě další společníky, ale ti byli moc velcí a téhle tajné mise se nemohli účastnit. Tři sněžní rysové neboli sněhopardi, vlkodlak a obr olbřím dalekokroký jménem Roztínač tedy zůstali nahoře v lese a neklidně čekali, až se hrdinové vrátí.

Posledního a také nejoblíbenějšího ze Zarových společníků, dychtivého střípka Ždibišťávka, zajał jezi-král a nikdo nevěděl, kde teď je.

Oči skřítkům zeleně svítily jako smaragdy, a jak si nervózní duchové syčeli pod vousy, střídavě se jim rozsvěcovaly a zase zhasínaly. „Nebezpečí, nebezpečí, nebezpečí,“ šeptali skřítkové a občas to proložili dr-molivým: „Pryč odtud, pryč, pryč, pryč,“ nebo vypískli příšerně pisklavými hlásky: „Jsme v pasti! Jsme v pasti! NikdyseodtudNEDOSTANEME!“ Což bylo ještě znepo-kojivější. Asi si dokážete představit, že našim hrdinům to na náladě dvakrát nepřidávalo. V takovém prostředí je docela těžké se uvolnit.

Zar si pískal a snažil se předstírat, že se vlastně vů-beč nebojí.

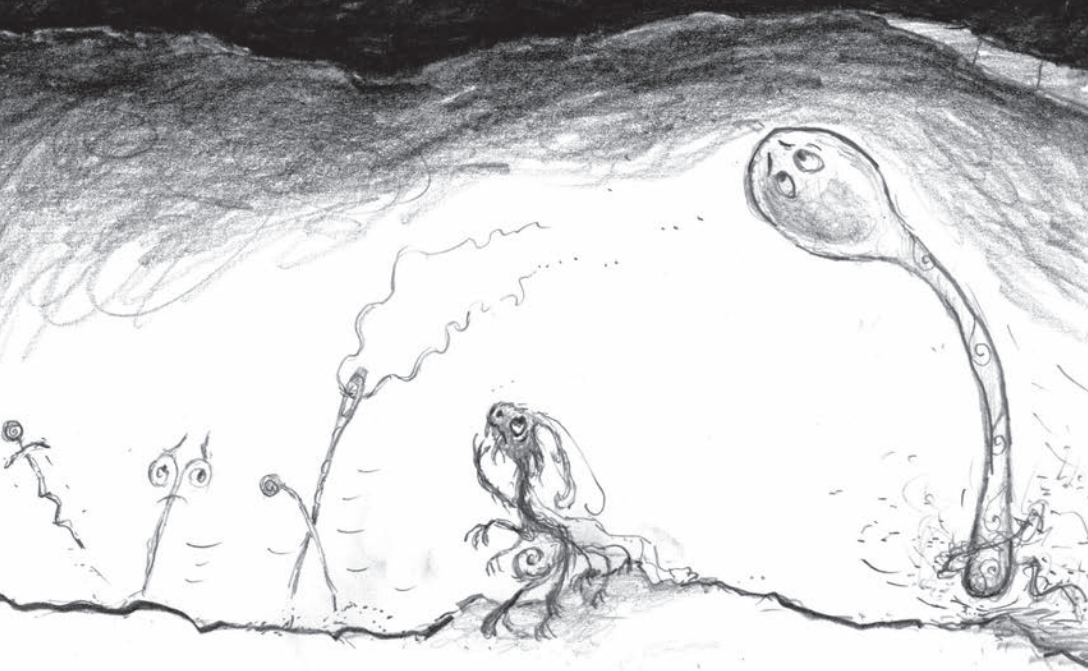
Za ním se plazila Čára, třináctiletá dcera Sychoraxy, královny válečníků. Byla to zvláštní dívenka hubená jak lunt a ve tváři měla vlídný, leč mimořádně odhodlaný výraz. Vlasy jí v chomáčích trčely do stran, jako by byly nabitě statickou elektřinou, a přes levé oko měla černou pásku. Pochopitelně se nepředpokládá, že válečníci budou mít magické schopnosti. Čára však měla tajemství. Pod páskou skrývala mimořádně mocné magické oko a jeho moc navíc působila na železo. Čára byla předurčena konat velké věci. Byla vyvolenkyní osudu, protože dosud se nenarodil nikdo, kdo by měl magické schopnosti tohoto druhu. Jezinky po nich zoufale prahly a toužily se jich zmocnit, jelikož s takovými schopnostmi by byly ještě daleko mocnější.

I Čára měla společníky.

Tahle drobná dívka totiž měla tolik čarovných sil, že věci kolem ní samy od sebe ožívaly, a právě teď ji doprovázela řada očarováných předmětů vyrobených ze železa. Očarovaná lžice, která byla jejím prvním a kdysi – ještě v dobách, kdy princezna žila na železném hradě – i jediným kamarádem. Očarovaná lžice poskakovala vedle Čmrďbulíka, pomáhala střípkovi v chůzi, a kdykoliv některý skřítek zůstal pozadu, vrátila se pro něj a nabrala ho. Dále tu byl očarovaný klíč a očarovaná

vidlička – oba byli aktuálně zamilovaní do lžíce. A k tomu hejno očarovaných jehlic, které se co chvíli rozprchly a zase sešikovaly, poskakovaly za Čárou jak pichlavé mračno a metaly kozelce.

Čára měla strach ze stísněných prostor, takže momentální situaci nesla obzvlášť těžce. Jak se tak plazila kupředu, tichounce si zpívala válečnickou pochodovou

píseň, aby si dodala odvahy. „ŽÁDNÉ STRACHY! Už válečníci mašírují! ŽÁDNÉ STRACHY! Do kroku si prozpěvu-jí!“ prozpěvovala a snažila se nevnímat pisklavé a poně-

kud demoralizující skřítčí štěbetání: „Jsme v pasti! Jsme v pasti! Nikdy se od tud NEDOSTANEME!“

Ve skutečnosti nejsem ve štolě míli hluboko, snažila se Čára v duchu sama sebe přesvědčit. Lezla dál a dál hustou tmou, rozdírala si kolena, vlasy se jí ježily jako živé a ometaly nízký strop. Cítila drsný povrch skály nad sebou, protože s jejími čarovnými schopnostmi jakýmsi způsobem souviselo i to, že měla ve vlasech cit podobně jako v prstech, zvláště v situacích, kdy byla vyděšená jako právě teď.

Ve skutečnosti nemám takový strach, že se snad každou chvíli pozvracím... říkala si v duchu Čára. *Jsem na nějakém rozlehlém, volném prostranství... sluníčko svítí... všechno je v pohodě... je to v pohodě...*

Poslední z trojice byl nejspíš ten nejnezvyklejší hrdina ze všech: Tulich, princeznin třináctiletý pomocný osobní strážce.

Tulich byl klučik hubený jak tyčka, rád se řídil válečnickými pravidly a s tím teď byla trochu potíže, protože během uplynulého roku porušil tolik válečnických pravidel, že ani nevím, odkud začít. Neměl Čáře dovolit, aby se přidala k Zarovi, protože Zar byl kouzelník a první válečnické pravidlo říká, že válečníci by se neměli s kouzelníky kamarádit. A rozhodně neměl Čáře a Zarovi pomáhat, když se rozhodli utéct rodičům, a prolézat s nimi doly.

Čáriným osobním strážcem se stal vlastně jen proto, že měl nejlepší výsledek u zkoušek z pokročilého osobního strážcování a princeznin řádný osobní strážce se na podzim zrovna ošklivě nastydl. Čas od času, jako například ve chvílích, kdy se dostali do podobné situace jak vystřižené z noční můry, si Tulich přál, aby ho nic z toho nepotkalo.

Coby osobní strážce měl navíc drobný problém, jelikož měl sklon tvrdě usínat, kdykoliv se dostal do nebezpečí, a ačkoliv dělal značné pokroky a zvládal tuhle svou poruchu daleko lépe než dříve, pořád se musel pekelně soustředit, aby vůbec udržel oči otevřené. Jedna z Čáriných jehlic mu v tom pomáhala a bodla ho do zadku pokaždé, když si všimla, že začíná zívát.

„Hněte sebou!“ křikl Zar a netrpělivě se ohlédl na své plazící se druhy. „Plazíte se jak hlemýždi! Pospěšte si za mnou... Já vás vedu...“

„Ach jo...“ naříkal Tulich. „Vůbec bychom tu neměli být... Tady dole žijí příšerná stvoření...“ Vtom si všiml mihotavého světla. Pocházelo z hořící svíčky, ke které byla připevněná přilba. Nasadil si ji na hlavu a pospíšil si za kamarády. „Třeba permoníci! Nebo klepáči! Nebo dokonce *tlapištírka*!“

Při zmínce o posledně jmenované skřítkové zděšeně zapištěli a začali polekaně poletovat kolem dokola, jako můry poblázněné světlem. Očarovaná lžice byla tak

vyděšená, že se zaryla hlavou napřed do země, nejspíš v dětinském dojmu, že pokud nikoho neuvidí, zůstane sama neviditelná.

„Nevyslovuj to jméno! Jenom jsi všechny vyděsil!“ zašeptala rozzuřeně Čára a potom hlasitěji dodala: „Nejsou na-prosto žádné důkazy, že podobná stvoření vůbec existují...“

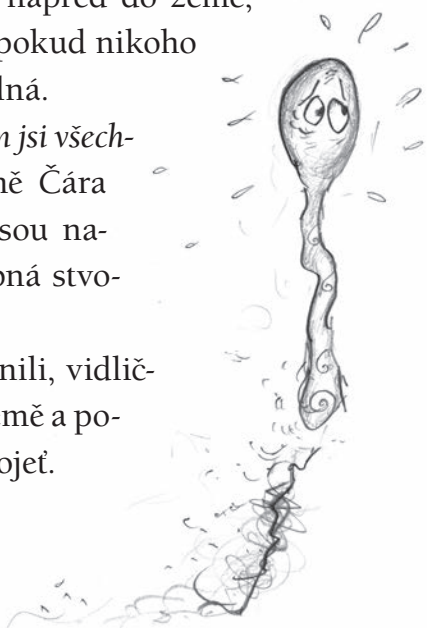
Skřítkové se trochu uklidnili, vidlička s klíčem vyhrabaly lžíci ze země a pomohly jí opět se postavit na rukojeť. Celá se chudinka třásla a kývala se ze strany na stranu.

„No dobře, ale zkuste mi osvěžit paměť,“ řekl Tulich, „jak jsme se do téhle šlamastyky vůbec dostali? Proč tu vůbec jsme? A je to vážně nutné?“

„U sta jmelí!“ vybuchl Zar. „Všem jsem vám říkal, že bychom sem lézt neměli, ale nikdo mě neposlouchal! Ale když už tady jsme, prostě si s tím musíme poradit co nejlépe, co nejrychleji odtud zase vypadnout a...“

Ale vtom ho přerušil Čmrdbulík, který pronikavě zaječel, jako když tahá kočku za ocas. „ZASTAVTE!“ křičel střípek. „ZASTAVTE!“

Všichni se zastavili.

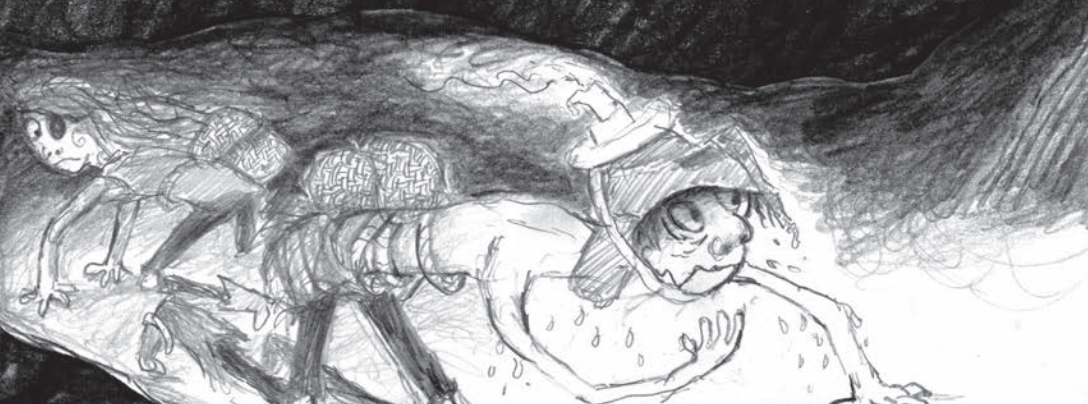
Čmrdbulík připomínal roztomilého hloupoučkého plšika a za letu bzučel jako čmelák. „Myslím...“ zašepтал a pěti ze svých osmi pracek si vyděšeně zakrýval obličej, „myslím, že jsme se zabloudili... bzzzz...“

Když jim tu strašlivou novinu sdělil, pokusil se zabzučet, ale bzukot zkroušeně přešel do ztracena.

Vidlička udělala Čáře na hlavě pohotovostní stojku, zarejdila své paní hroty ve vlasech a samým vzrušením ji zatahala tak, že Čára vykřikla bolesti. Skřítek Rychmandl pobíhal kolem a křičel: „Nepropadejte panice! Nepropadejte panice! Nepropadejte panice!“ Byl natolik šílený strachy, že vyběhl po stěně chodby, přeběhl strop a na druhé straně zase sběhl dolů.

„Čmrdbulík má pravdu...“ sykla Svačismršť a vytáhla z toulce nabroušený trn, jako by ji taková nicotná zbraň mohla ochránit před ďábelskými permoniky. „Už ssskoro nesslyším ossstatní.“

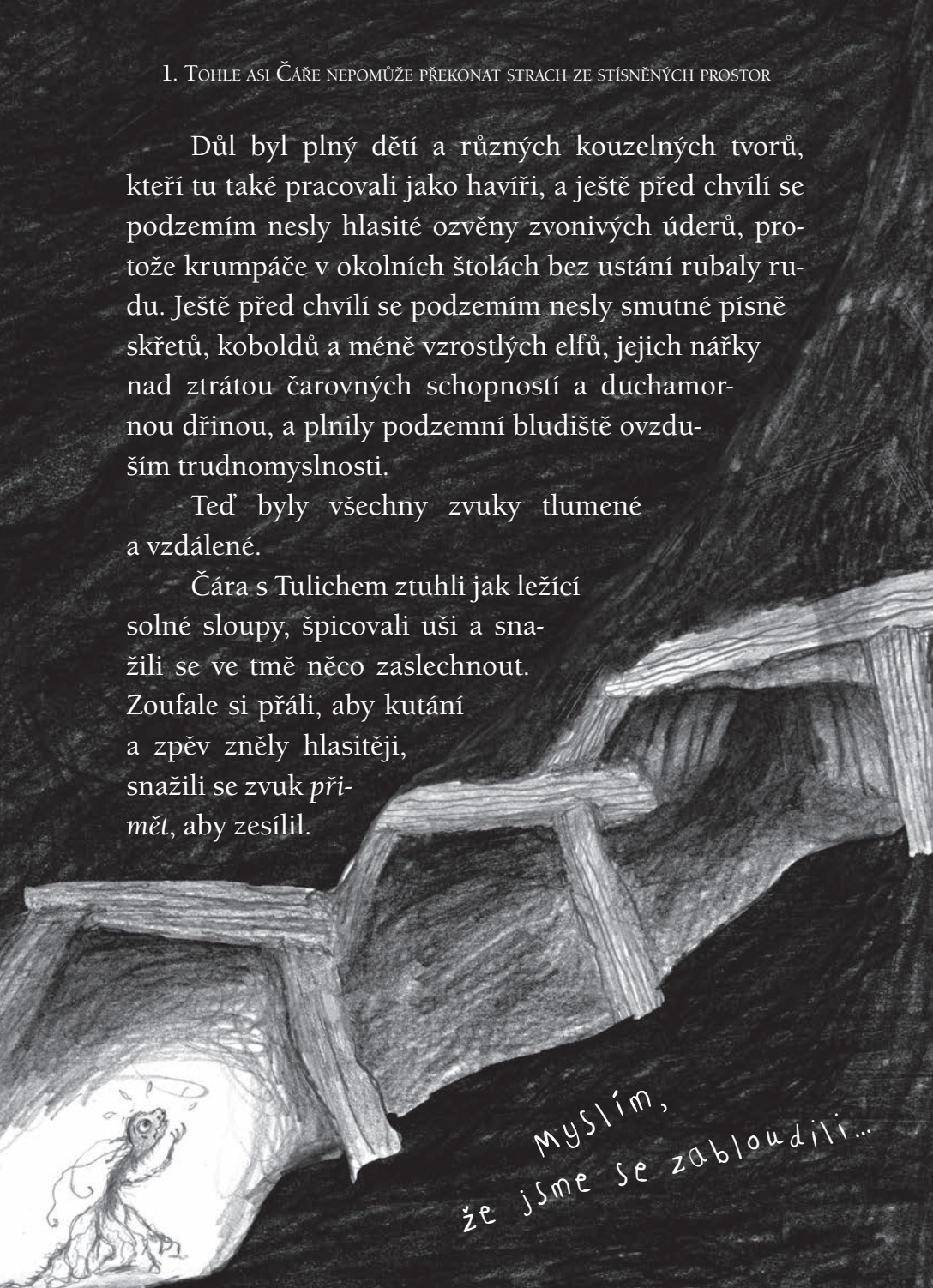
Byla to pravda.

Důl byl plný dětí a různých kouzelných tvorů, kteří tu také pracovali jako havíři, a ještě před chvílí se podzemím nesly hlasité ozvěny zvonivých úderů, protože krumpáče v okolních štolách bez ustání rubaly rudu. Ještě před chvílí se podzemím nesly smutné písně skřetů, koboldů a méně vzrostlých elfů, jejich nářky nad ztrátou čarovných schopností a duchamornou dřinou, a plnily podzemní bludiště ovzduším trudnomyslnosti.

Ted' byly všechny zvuky tlumené a vzdálené.

Čára s Tulichem ztuhli jak ležící solné sloupy, špicovali uši a snažili se ve tmě něco zaslechnout. Zoufale si přáli, aby kutání a zpěv zněly hlasitěji, snažili se zvuk přimět, aby zesílil.

myslím,
že jsme se zabloudili...

Zar se obrátil a dolezl k nim.

„Nemohli jsme zabloudit,“ prohlásil popuzeně. „Vedu vás já, a já jsem přece skvělý, geniální vůdce, že jo, Čmrďbulíku?“

„Ano,“ špitl zdráhavě Čmrďbulík, a neznělo to příliš přesvědčivě. „Jsi genilájní...“

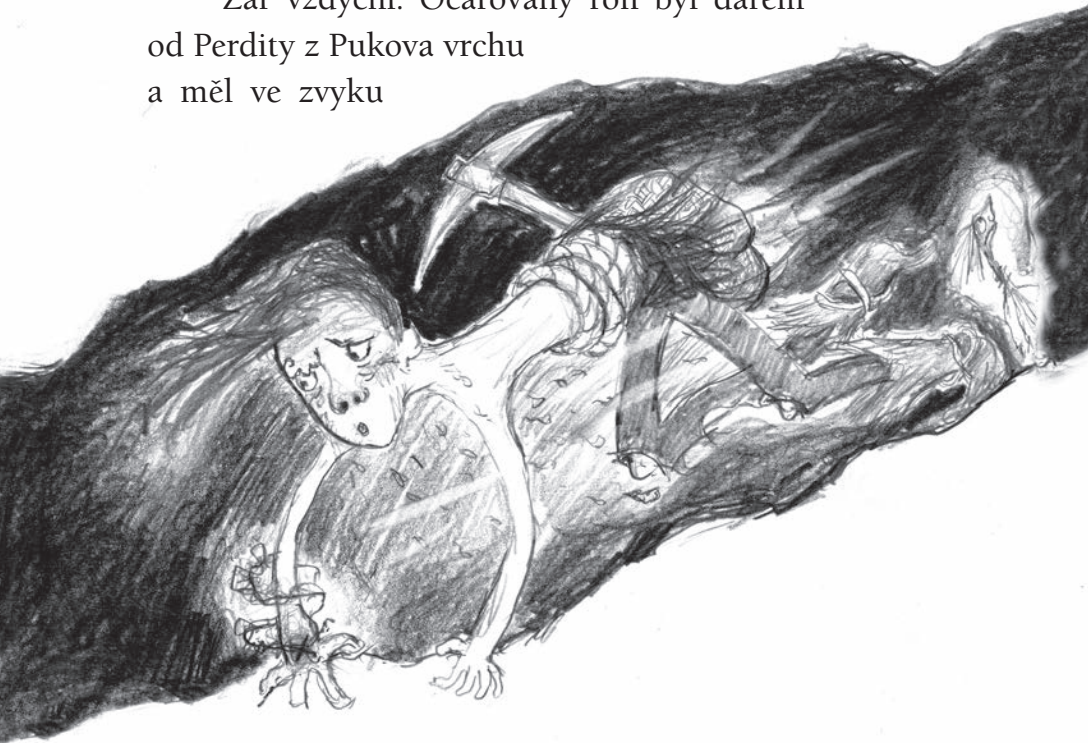
Vtom se ze Zarovy brašny ozval tichý, ale zřetelný a poněkud nezdvěřilý zvuk.

Prd!

„Vážně jsem geniální!“

PRRRD! ozvalo se z brašny o něco důrazněji a nezdvěřileji.

Zar vzdychl. Očarovaný roh byl darem od Perdity z Pukova vrchu a měl ve zvyku

vydávat podobné nestydaté zvuky, kdykoliv někdo lhal, vytahoval se nebo třeba jen trochu přeháněl. Bylo to vážně k vzteku, protože Zar na roh s oblibou troubil, když ale o něčem mluvil, měl sklon malinko zkrášlovat skutečnost. Pokud ho bude ta protivná trouba neustále ztrapňovat, bude se jí muset zbavit.

No, a proto mi tolik chybí starý dobrý Ždibišťávek, pomyslel si toužebně Zar. Ždibišťávek by řekl, že jsem geniální, a přitom by nelhal. Myslel by to vážně... Říkal jsem jim, že bychom sem neměli chodit... ŘÍKAL JSEM JIM, že bychom měli raději zachránit Ždibišťávka. Ale poslouchá mě někdo? Ach jo...

Myšlenky na Ždibišťávka jen posílily Zarovo přesvědčení.

Neměli by trčet tady, měli by se pro střípka vrátit.

„Podívejte,“ pravil rázně. Ve štole bylo právě tolik místa, že se člověk mohl rovně posadit. Zar vytáhl knihu kouzel, aby ostatním něco ukázal. Tahle knížka měla víc než milion stran, takže se v ní nedalo dost dobře listovat ručně. Zar něco vyfukal na jedné z úvodních stránek a nalistoval se oddíl s mapami.

„Vedl jsem vás podle mapy, nevymyslel jsem si to,“ řekl Zar a vyhledal stránku, která znázorňovala klikaticí se štolu a šachty dolu Štěstí. Jejich cesta byla vyznačena zářivě zlatou, nápomocně blikala a bylo celkem jasné, že přátelé zatím míří správným směrem. Oni sami by-

li dokonce na mapě znázornění jako maličké, rozkošně animované postavičky, které zvesela lezly po stránce za svým cílem.

Všechno to působilo velmi povzbudivě.

„Díky bohu...“ řekla Čára, když Zarovi nakoukla přes rameno. „Podle té mapy jdeme dobře...“

„No to jsem rád, že jsem nezačal panikařit,“ svěřil se Rychmandl ostatním skřítkům a všichni si ulehčeně oddechli.

„Jasně že jdeme dobře,“ pravil Zar. „Vždyť to říkám celou dobu, ne? Umím skvěle číst v mapách, protože celý život někam zdrhám a...“

Zar se odmlčel, protože roh v batohu opět vydal řadu nezdvořilých tónů – a Zara navíc zničehonic obzvlášť palčivě bodlo v pravé ruce. V té ruce, na které měl jeziznamení.

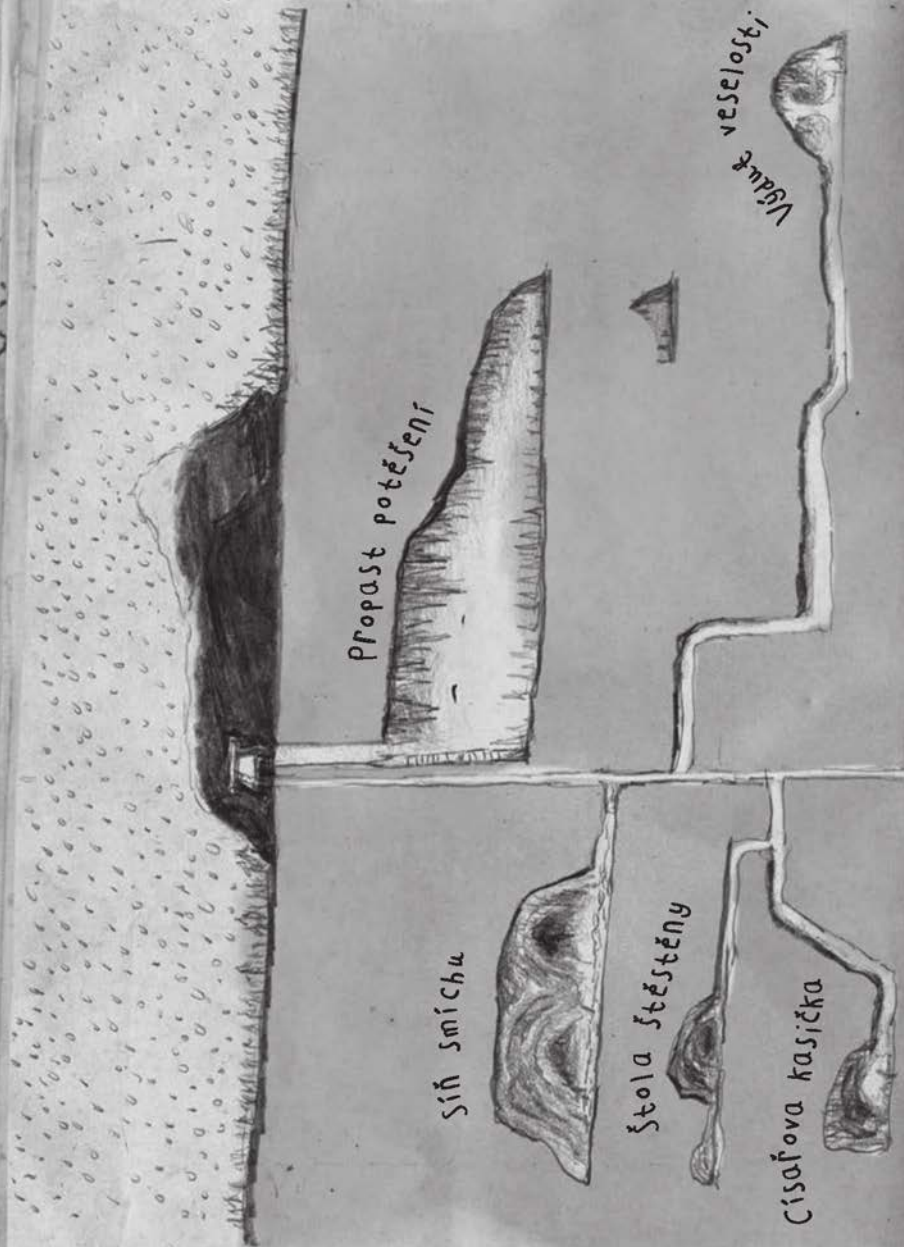
Tupou, nepolevující bolest cítil téměř neustále, jako by se ošklivě popálil, a zdálo se, že ruka občas ožívá vlastním životem. Zarovi škubalo v dlani, prsty se natahovaly zvláštními směry a snažily se Zara stáhnout s sebou, což bylo hluboce zneklidňující.

K Zarovým dobrým vlastnostem patřilo, že příliš nedbal na nepohodlí a tělesné útrapy, takže se snažil nevšímat si ustavičných křečí a záškubů, vůbec si nestěžoval a ostatní neměli tušení, jak těžké je na nepolevující bolest zapomenout a jak zle ho jeziznamení trápí.

KNIHA kouzel

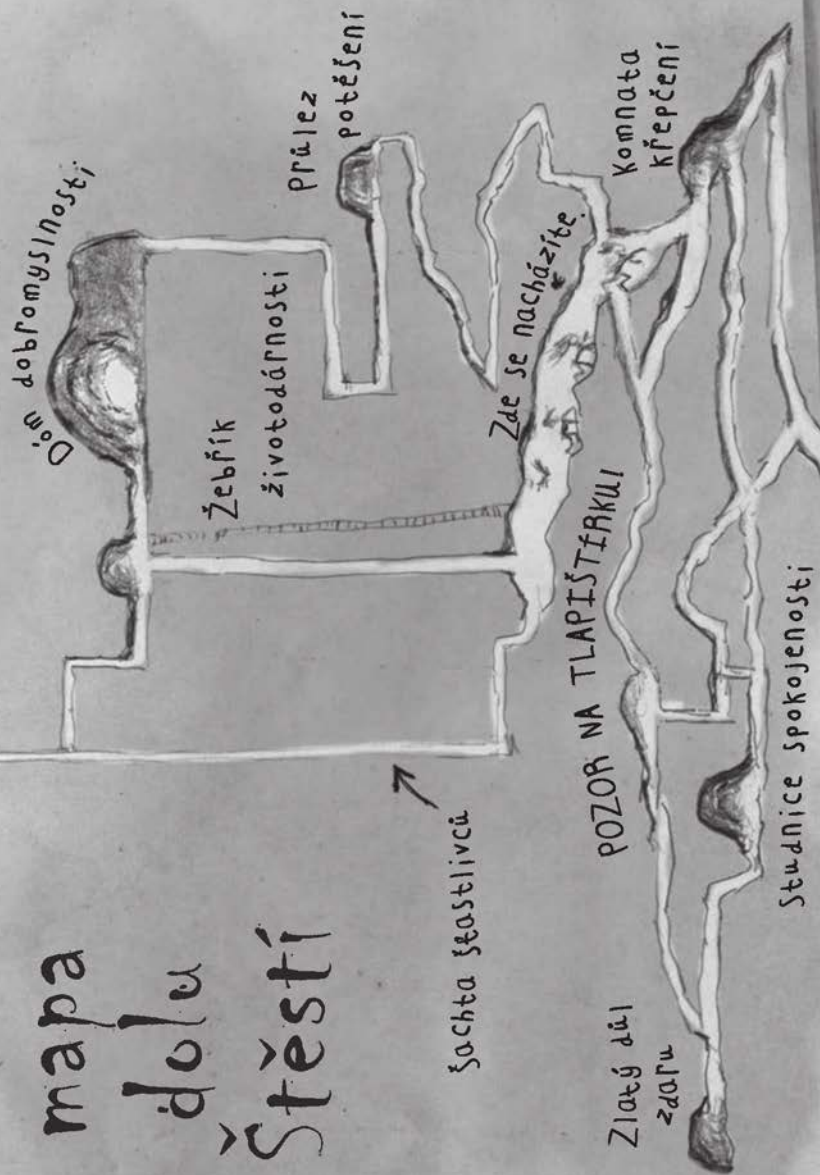
Vyčerpávající průvodce
světem magie

KNIHA KOUZEL

KNIHA KOUZEL

mapa dolů Štěstí

KNIHA kouzel

Slintajzníci' (též známi coby váleční vepři)

Slintajzníci jsou tvorové žijící v močálech. Jsou proslulí svojí divokou, bojechtivou povahou a podivuhodným množstvím slin.

Je jim jedno, za kterou stranu bojují, pokud dostanou zapláceno.

strana 3,810,588

Klepáči

Klepáči jsou velice schopní havíři. Člověk je potká jen vzácně a jsou známí svou schopností varovat ostatní horníky - pokud v dole hrozí zával, ozývají se charakteristickým klepáním. Nikdy byste neměli klepáče urazit - dlouho si urážku pamatuje.

Klep!

Klep!

Klep!

Kniha kouzel vám děkuje za čtení
a dovoluje si vám zdvořile připomenout,
že obecně vzato věci nakonec

DOBŘE DOPADNOU.

(Doufejme.)

CHCÍPN!!

Šerozrak žere Dransíře

Ad žijou SNEHOPARDII!

Až získám **MAGICKE**
shopnosti, budu ten

nejmagistější čovek
človjek

ve **VESMÍRU.**

♥ Miluju žice

Tudle knížku
pučily mě. Čarě.

Jenže tentokrát Zara v dlani zabořilo tak pronikavě a bolest byla natolik drásavá, že ji nemohl ignorovat. Sklonil pohled a teprve teď si uvědomil...

... že celou tu dobu držel knihu kouzel s mapou v pravé ruce. V ruce s jeziznamením!

Jémináčku.

Jémináčku, jémináčku, JÉMINÁČKU.

Zar polkl.

„Ehm, lidi...“ vysoukal ze sebe. „Moc mě to mrzí, ale mám dojem, že máme maličko problém.“

Čára s Tulichem mu nahlédli přes rameno.

Zar si knihu kouzel přendal do levé ruky.

A bylo to přesně tak, jak se obával. Když teď knihu kouzel držel v levé ruce, v ruce *bez jeziznamení*, mapa dolu Štěstí se mu měnila před očima.

Nahrubo načrtnuté postavičky, které znázorňovaly Zara a jeho přátele, se najednou plazily úplně špatným směrem, a navíc se už zdaleka netvářily vesele, ale spíš vystrašeně a úzkostně. Linka, která vyznačovala jejich trasu, už neblíkala nápomocně, ale spíš naléhavě a zoufale, a přímo za nimi se navíc objevil výstražný nápis.

Tulich ho přečetl nahlas: „Pozor na... *tlapištírku!* Jejdanánku zajmelený!!!“ Vytrhl knihu kouzel Zarovi z ruky, aby se podíval pořádně. Ale četl správně, bylo to tam jasně napsané. *Pozor na tlapištírku.* „Proč jsme jen čtení v mapě svěřili Zarovi???“ zaúpěl.

„Snažili jsme se ho trochu povzbudit,“ fňukla Čára.

„A co to tu tak divně sssmrdí?“ sykla Svačismršť. Srdce jí zaplálo úzkostí tak silně, že se zdálo, jako by jí v hrudi někdo škrtl zápalkou.

Štolou se olejnatě linul puch tak odporný, že se z něj Čáře zvedal žaludek.

Závan smradu doprovodil skřek tak hlasitý, že měli v té úzké chodbě pocit, jako by je bodal nožem do uší.

A ve tmě před nimi se objevil pár žhnoucích očí.

Tlapištírka neboli *tatzelwurm*. Zčásti kočka, zčásti saň, obluda z nitra temnoty. Slyšeli skřípění drápů o podlahu a zlověstné šustění, jak se štolou lenivě smýkalo neuvěřitelně dlouhé hadí tělo.

„Zdrhejte!“ vykřikla Čára a jako o překot se po všech čtyřech rozběhla do tmy. Tulich ji okamžitě následoval, ale Zar za nimi volal: „Ne, lidi, té neutečete! Musíme se jí postavit!“

„Tady se nepostavíme,“ funěl Tulich, „můžeme se sotva plazit.“ Byl strachy úplně bez sebe, a tak si ani nevšiml, že štola, kterou se s Čárou plazili pryč, se zužuje a zužuje a oni se musí krčit stále víc a víc, až doslova drhli břichem o zem. Tulich se dřel zády o strop a najednou, můj ty bože...

... nemohl se už hnout ani o píd'. Uvízl. Zoufale se snažil prosmýknout dál. Snažil se vykroutit a couvnout. Nic. Pevně vězel v zúženém místě jako špunt v lahvi. Čára byla menší a ještě hubenější než Tulich, takže se i zúženinou proplazila bez potíží, a teď s Kaliburnem popadli Tulicha za ruce, táhli ze všech sil a pokoušeli se ho vyprostit.

Nikam to však nevedlo. Tulich se ani nepohnul.